

Udskriftsdato: 18. december 2025

KEN nr 9237 af 15/05/1998 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-44-98 om transportudgifter - handicappet barn - tabt arbejdsfortjeneste - familiebehandling - familiens behov

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 201385-97

Ankestyrelsens principafgørelse O-44-98 om transportudgifter - handicappet barn - tabt arbejdsfortjeneste - familiebehandling - familiens behov

Resume:

Støtte til følgeudgifter i form af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og transportudgifter i forbindelse med familiebehandling for en familie med et handicappet barn med ophold i hjemmet skulle dækkes efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 8, jf. nr. 3 og nr. 4 (nu servicelovens § 40, stk. 2, nr. 9, jf. nr. 3 og nr. 4), der er trangsbestemt. Støtten kunne ikke ydes efter § 48 (nu servicelovens § 29) - der ikke er trangsbestemt - idet der var tale om behandling, der var begrundet i hele familiens behov. Der var således ikke tale om behandling, der knyttede sig til forsørgelsen af det handicappede barn.

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 3, § 4, § 33, stk. 2, nr. 8 og § 48

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 52

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 104 af 2. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 - pkt. 2, pkt. 20

Socialministeriets vejledning nr. 218 af 15. december 1992 om bistandslovens bestemmelser om særlig støtte til børn og unge - pkt. 45, pkt. 48

Sagsfremstilling:

Sagen omhandlede en familie med to børn, hvoraf det ene barn var handicappet med en autistisk lidelse. Familien fik bevilget familiebehandling med henblik på at få familien til at fungere bedre sammen og få bearbejdet de problemer, der opstod i dagligdagen, der var vanskelig på grund af det handicappede barn. Moderen havde i behandlingsperioden orlov fra sit arbejde. Familien ansøgte herefter om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og transportudgifter.

Kommunen fandt, at der ikke var lovhjemmel til at give familiebehandling efter bistandslovens § 48, hvorimod § 33 kunne anvendes, herunder til dækning af de følgeudgifter, der var opstået i form af transportudgifter og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. bistandsloven § 33, stk. 2, nr. 8.

Familien klagede over denne afgørelse til nævnet, der ikke fandt grundlag for at anvende bistandslovens § 48, idet hjælp efter denne bestemmelse forudsætter, at der er tale om nødvendige merudgifter ved forsørgelsen af det handicappede barn. Behandling og transportudgifter, der omfatter hele familien, kan ikke anses for at være omfattet af denne bestemmelse. Nævnet fandt således, at hjælpen skulle ydes efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 8. idet der var tale om udgifter som følge af familiebehandling, som var bevilget efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 3 og nr. 4.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af hvilken hjemmel, der skal anvendes i forbindelse med dækning af tabt arbejdsfortjeneste og befordringsgodtgørelse under familiebehandling, der indbefatter et handicappet barn. Ankestyrelsen fandt, at spørgsmålet om selve den tidsmæssige udstrækning af hjælpen og den beløbsmæssige udmåling heraf var konkret og således ikke omfattet af Ankestyrelsens behandling.

Afgørelse:

Ankestyrelsen tiltrådte nævnets afgørelse og fandt, at dækning af tabt arbejdsfortjeneste og befordringsgodtgørelse under familiebehandling, der indbefatter et handicappet barn med ophold i hjemmet, skal vurderes efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 8, jf. nr. 3 og nr. 4, der er trangsbestemt og ikke efter § 48, der ikke er trangsbestemt.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at der var tale om en behandling, der var begrundet i hele familiens behov, herunder personlige behov, for bedre at kunne håndtere dagligdagen med de vanskeligheder, der var forbundet med det handicappede barn. Der var ikke tale om en behandling, der knyttede sig til forsørgelsen af det handicappede barn.